

2 Bønnekapell i Flekkefjord

15 Gir unge voksne husrom
i Volda16 Fra Dnk til Frikirken
på HerøyNr 1. 11. februar 2010 Årgang 138
Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

FRAMTIDEN Med glede og den største iver stormer barn og unge fram for å samle inn mest mulig penger til misjon på Frikirkens sommerfestival Visjon.
(Foto: Visjons fotoarkiv)

Frikirken - fortid og framtid

Birger Løvlie har skrevet en innsiktsfull artikkel om hvordan Frikirken ble stiftet. Han tegner et bilde av før og nå, som er verdt å få med seg. Frikirkens misjonsarbeid i dag og framover, er en del av bildet av Frikirkens framtid. I slutten av januar var det en strategikonferanse for vårt kirkesamfunns felles misjonsinnsats. Les også om synodestyrets svar på klimautfordringene i verden, hvor unge har hevet røsten i kravet om handling. Vi ønsker god lesning av alle artiklene i dette nummeret, som sammen gir deg et bilde av kirkesamfunnet før, nå og framover...

Ny pastor i Randesund Frikirke

Unni Westli er ny pastor i Randesund Frikirke, og ble innsatt i tjenesten søndag 5. januar. «Menigheten sang jula ut med gang rundt juletreet, og sang Unni inn som pastor», skriver Randesund Frikirke på sine hjemmesider. Westli har tidligere vært personalleder i Frikirken i fem år og menig-

hetsveileder sentralt i ti år. De siste årene har hun drevet egen konsulentvirksomhet overfor menigheter og vært innleser av lydbøker ved Kristent Arbeid Blant Blinde og Svaksynte (KABB). Hun har også bakgrunn som jurist, før hun ble ansatt i Frikirken.

Nytt bønnekapell i Flekkefjord Frikirke

Flekkefjord Frikirke har fått innredet nytt bønnekapell sentralt plassert i kirken. Bønnekapellet har fått utsmykning og er innredet med tanke på å gi hjelp til ro og fokus på bønn.

Her er det symboler å hvile blikket på, mulighet for lystenning og andre elementer som skal gjøre det til et godt sted å roe ned. Her er kunst av seljekunstneren Kjell Stig Amdam, og andre ting som er laget av folk i menigheten. I flere år har det vært et sterkt engasjement for bønn i Flekkefjord Frikirke. Mange er opptatt av bønn og har tro på at det å be har betydning. Det er også et ønske om at menigheten skal være et sted der mennesker kan komme med det de strever med i livet og møte noen som kan be for dem.

TRO PÅ AT BØNN KAN HJELPE

Menighetens pastor Ove Nybø sier at bønn er som hjerteslag i en menighet. Vi lover ikke lettvinde løsninger og raske helbredelser, men vi tror det skjer noe når vi ber. Derfor vil vi legge til rette for bønn og at folk kan komme og bli bedt for. Noen ganger opplever vi også at vi får konkrete bønnesvar, det er inspirerende og trostyrkende både for den som blir bedt for og for den som ber. Nybø ser fram til at bønnekapellet kan tas i bruk og har forventninger til at det kan bli som en liten oase i kirkehuset og i menighetens liv.

EN UKE PREGET AV BØNN

Bønnekapellet ble innviet under gudstjenesten 1. søndag i advent. Denne søndagen markerte starten på et nytt kirkeår og ble en fin anledning til å ta i bruk et nytt bønnekapell. Når kirken er åpen, kan man bare komme, sitte ned alene eller sammen med andre, bare være stille eller få forbønn for det som er aktuelt for den enkelte. Hver kveld i uka etter 1.s. i advent har bønnekapellet vært åpent fra kl.20:00-21:00. En forberd som leder en enkel kveldsbønn er til stede hver gang. Her kan også hvem som helst som ønsker forbønn komme og bli bedt for eller bare være der og delta.

HAR TRO PÅ AT BØNN HJELPER

Ellen Marie Skåland og Kari Danielsen er to i Frikirken som har sterk tro på bønn. De sier at bønn er en telefonlinje til Gud som alltid er åpen. Uansett hva vi strever med, er ingenting for lite eller for stort. Bønn er en kilde til kraft og styrke i hverdagen. At noen ber, har alt å si for en menighet. Bønn er livsforvandlende og styrker fellesskapet. De har begge forventninger til bønnekapellet og sier at det er flott å ha et sted som dette der man når som helst kan gå til, alene eller sammen med andre. Et viktig poeng for dem er at et eget bønnekapell også legger til rette for stillhet og gode samtaler.

Av Jan S. Grøtteland

ÅPEN LINJE - Bønn er en telefonlinje til Gud som alltid er åpen, sier Ellen Marie Skåland og Kari Danielsen i Flekkefjord Frikirke, som synes det er flott å ha et sted man når som helst kan gå til, alene eller sammen med andre. (Foto: Jan S. Grøtteland).

Ny reisepo

Synodestyret svarer på klimautfordringen. De har vedtatt en ny reise- og møtolicy i Frikirken, som gjelder fra 1. januar i år. Hensikten er å redusere antallet flyreiser, som et konkret klimatiltak.

Tekst **GEIR ARNE JOHANSEN** og **ANNE KRISTINE WIECEK**

I vedtaket som ble gjort på synodestyrets desembermøte i fjor, pålegges alle ansatte på Frikirkens hovedkontor og tillitsvalget i fellesarbeidet å redusere antallet flyreiser med minst åtte prosent årlig fram mot 2030. Det tilsvarende cirka femtite prosent innen 2030. Lederteamet er ansvarlig for å følge opp at reduksjonen gjennomføres. Synodestyret oppfordrer også presbyteriene til å følge den nye møte- og reisepolicyen. Landsstyret i FriBU har vedtatt at samme reise- og møtolicy skal gjelde for Frikirkens barn og unge.

FÆRRE FLYREISER

– Jeg opplever at det er viktig for oss som kirke å ta dette på alvor, og jeg er glad for at Budbæreren satte temaet på dagsorden i høst gjennom intervju med sørlandspastorene Stein-Vegard Antonsen og Harald Eikeland som engasjerte seg i Klimabrølet. Samtidig er jeg utrolig glad for arbeidet som er gjort tidligere med dette i kirkesamfunnet vårt, sier synodeformann Jarle Skullerud. Etter at Frikirkens klimautvalg ble lagt ned i 2017, har synodestyret og hovedkontoret hatt ansvar for oppfølging av tematikken, og

disse retningslinjene er ett av tiltakene. Selv kjenner synodeformannen seg utfordret av å tenke valg av tog og buss fremfor fly og bil. – Jeg har et klart mål for min egen del om å redusere mer enn åtteprosenten i 2020, sier han.

Skullerud påpeker at det vil være nødvendig å reise en del både nasjonalt og internasjonalt, da kirken først og fremst er et fellesskap og Norge er et land med store geografiske avstander, noe som gjør flyreiser nødvendig i en del tilfeller. Frikirkens reise- og møtolicy skal samtidig sikre at tjenestereiser blir gjennomført på en mest mulig miljø- og ressursvennlig måte. Møter og samlinger skal så langt det er mulig lokaliseres slik at de enkelt kan nås med annen kommunikasjon enn fly.

NETTMØTER

I tilknytning til møter i regi av Frikirkens hovedkontor og synoden skal følgende spørsmål vurderes: Er møtet nødvendig? Kan møtet arrangeres som nettmøte? Kan noen av deltakerne være med på nett? Kan møtet tilrettelegges slik at deltakerne velger privatbil (med samkjøring) fremfor fly? "Møte- og reisepolicyen vil nødvendigvis endre måten vi jobber på. Reiser med tog og buss vil ta mer tid enn reiser med fly. Samtidig vil økt bruk av nettmøter innebære besparelse av tid. Når møtedeltakerne, enten de er ansatte, tillitsvalgte eller eksterne, foretrekker å delta over nett framfor å reise fysisk til møtet, skal det legges til rette for dette, så langt det er mulig. Møtedeltakerne skal opplyses om muligheten", står det å lese i det nye retningslinjene.

-Kan det bli aktuelt å ha synodestyremøter på nett i fremtiden?

-Som kirke tror jeg det alltid vil være behov for å møtes fysisk, enten det er innad i kirka eller i an-

Synodeformannen blir deltidspastor

Menighetsmøtet i Oslo Østre Frikirke vedtok søndag 2. februar å kalle Jarle Skullerud som pastor.

Han starter i 20 prosent stilling og blir del av et pastorteam sammen med Oskar Hadland og Arnfinn Løyning.

Dette innebærer at han går ned til 80 prosent stilling som synodeformann.

Skullerud sier at han tror at en lokal pastorrolle også vil hjelpe han til å bli en bedre synodeformann.

- Det er viktig å kjenne hvor skoen trykker

hos lokalt ansatte medarbeidere, sier han til Budbæreren. På nåværende tidspunkt har ikke Skullerud svart valgkomiteen om han stiller som formannskandidat for en ny periode. (Bb)

Policy som klimatilstand

dre kirker. Vi har allerede lagt de fleste AU-møtene til nett, og vi har åpnet for at enkeltmedlemmer av synodestyret kan delta på nett. Men jeg tror at før vi legger disse møtene til nett, vil vi se på mulighetene for hvor vi kan ha møtene og hvordan vi på best mulig miljøvennlige måte kan reise dit.

Når det gjelder samlinger som misjonskonferansen på Gardermoen i januar, tror jeg det er verdt at vi tar miljøkostnaden ved å møtes fysisk, sier synodeformann Jarle Skullerud.

ØKONOMISK KOMPENSASJON FOR UTSLIPP

Frikirkens hovedkontor skal ved slutten av hvert år beregne utslipp fra flyreiser foretatt av ansatte og tillitsvalgte i fellesarbeidet. Utslippene skal kompenseres med 1.000 kr pr. tonn CO₂e til klimatilstand innenfor eller utenfor Frikirken. Synodestyret bestemmer hvilke tiltak som skal tilgodeses.

- Vi ser for oss at synodestyret kan velge klimatilstand knyttet opp både mot andre organisasjoner og i eget kirkesamfunn. Vi jobber med å sette opp en buss til Exponential-konferansen i Berlin neste høst, og tenker da at noe av dette kan være med å subsidiere bussreisen slik at flere velger buss fremfor fly. Vi kan også tenke oss å gjøre tiltak på sommerarrangementer som Visjon, som å bruke mindre engangsutstyr for eksempel.

- Har synodestyret drøftet andre klimatilstand i kirkesamfunnet?

- Dette er det første steget vårt. Så vil vi på ulike måter løfte frem dette framover. Når vi nå snakker om hvordan vi skal forvalte kapitalen kirkesamfunnet har, vil det være viktig at selskapene vi investerer i er bærekraftige. Så ser jeg for meg at vi på todagersmøter veldig gjerne kunne valgt vegetarmiddag i hvert

fall én av dagene, sier Skullerud.

- Vi må øke bevisstheten hos den enkelte av oss om hvordan vi bruker ressursene våre. Samtidig må vi ikke bli rigide. Vi skal fortsette å møtes, men som helhet skal vi ned. Ingen skal fly med dårlig samvittighet. Når vi flyr skal vi gjøre det med visshet om at denne gangen var det den eneste mulige og riktige løsningen, sier han.

FØLGER PARIS-AVTALENS KLIMAMÅL

Utredningen «Kirken og klimautfordringen» ble behandlet av Synoden 2008. I den forbindelse gjorde synodemøtet blant annet følgende vedtak:

«Synoden stiller seg i all hovedsak bak dokumentet, «Kirken og Klimaendringen». Dette gir et godt grunnlag for videre handling. Det gjelder innen eget kirkesamfunn, i våre menigheter, virkegrener og i vår undervisning og forkynnelse. Det gir også et godt grunnlag for vår kirke til å tale inn i det økumeniske miljøet og overfor våre styresmakter når det er naturlig. Synoden ber om at anliggendet i dokumentet følges opp videre.

Synoden vil peke på at vi som kristne må gå foran og vise at det er mulig å endre adferd og livsstil, i kjærlighet til skaperverket og medmennesker».

Beregninger av Norges rettfærdige andel for å nå Paris-avtalens klimamål, slår fast at Norge må redusere klimagassutslipp med minst femtittre prosent innen 2030 («Norway's fair share», Kirkens Nødhjelp 2014). Det er naturlig at Frikirken følger denne anbefalingen, heter det i de nye retningslinjene som gjelder fra 1. januar 2020 og som skal evalueres og revideres første kvartal 2021.

KLIMATILTAK Nye retningslinjer for tjenestereiser i Frikirken legger opp til å kutte antall flyreiser med minst åtte prosent årlig frem mot 2030. Tog eller buss skal benyttes der det er mulig. (Illustrasjonsfoto: Stockphoto).

Skrutt i riktig retning

Harald Eikeland, pastor i Kristiansand, er en av dem som har etterlyst at kirken tar mer ansvar for klimaet. - Jeg synes dette er svært gledelige signaler fra synoden. Dette er absolutt et steg i riktig retning. Men det forutsetter at vi fortsetter med å utvikle dette og ikke minst snakker om hva vi som frikirke og menigheter kan bidra med for en mer bærekraftig framtid og en omsorg for skaperverket, sier han.

- Dette er et flott tiltak, sier Arnfinn Løyning. - Ekstra fint er det at synodeformannen selv vil ligge i front i forhold til å endre reisevaner. På denne måten kan Frikirken med sin nye policy være forbilde for kirkens medlemmer. Ikke bare i det kortreiste, men i å redusere klimautslipp knyttet til feriereiser og andre langreiser. Veldig bra. Nå venter jeg utålmodig på nye initiativ for å redusere klimautslipp knyttet til vår aktivitet som enkeltmennesker og kirkesamfunn. Dette har tatt lang tid. Det var nok dette vi som satt i det tidligere Klimautvalget var redd for når sentralledelsen valgte å legge ned utvalget, for selv å ta ansvar for oppfølgingen, sier Løyning, som tidligere satt i Frikirkens klimautvalg.

ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK
anne-kristine.wiecek@frikirken.no

Papir eller ikke papir...

De fleste av Budbærerens lesere har fått med seg at det skjer noe med papiravisen. Synodestyret vedtok i oktober å avvikle Budbæreren «i sin nåværende form i løpet av første halvår 2020».

Mange er veldig glad for dette og andre synes det er uklokt.

Synodestyret gjorde et nytt vedtak i desember hvor undertegnede og fagstaben får i oppdrag å jobbe med en ny kommunikasjonsstrategi. Og de ønsket at vi knytter til oss et blikk utenfra, i form av eksterne kommunikasjonsrådgivere til å hjelpe kirkesamfunnet til å nå enda lengre ut med det vi som kirkesamfunn har vært, er og skal være i framtiden.

Men altså, formelt sett har ikke synodestyret lagt ned Budbæreren, men i «nåværende form».

Hva vedtaket betyr i praksis må den videre evaluering og prosess vise.

Synodestyret har helt fra oktobermøtet vært tydelig på sin intensjon med vedtakene: det er å komme bedre i kontakt med unge mennesker under 40, både de som har vokst opp i våre sammenhenger, men også andre i vår kontaktflate. Denne misjonale intensjonen deler vi!

Vi jobber nå med hva svaret på dette blir; hvordan skal dette se ut i 2020.

Signalene vi har fått så langt tyder ikke på at alt digitaliseres, til det er de mediefaglige synspunktene for sterke mot å gjøre dette. Vi regner med at Frikirken fortsatt trenger «noe» på papir - til alle generasjoner. Hva dette skal være og hvilket uttrykk til hvilke målgrupper, vil våren vise.

Det er også verdt å merke seg at synodestyret i vedtaket i desember 2019, hadde en tilføyelse eller føring til det som skal skje videre. «Synodestyret ber om at egnede arenaer for åpen meningsutveksling videreføres». Vi tror dette er en klok føring styret kommer med her og vi håper at kirkesamfunnet oppfatter signalet. Kommunikasjonsteamet og undertegnede tar dette signalet med oss videre i arbeidet.

Jeg ønsker at lokalmenighetene i enda større grad kommer i kontakt med unge mennesker og gir dem rom og påvirkningsmulighet på hvordan være kirke i 2020. Jeg tror det er de lokale menighetsledere/ kommunikatorer eller «influensere» om du vil, vi skal støtte og dyktiggjøre i å nå Frikirkens felles visjon og mål.

ÅRGANG **BUDBÆREREN 1985**

Håp for alle Noen mennesker er født optimister og ser lyst på livet. Andre er pessimister, de lar ikke en mulighet til å ta inn over seg tilværelsens dystre sider gå seg forbi. Ved inngangen til et nytt år er det godt for alle å bli møtt med den enkle bibelske sannhet at

Gud er glad i alle. Vi trenger ikke bruke for mye tid på å sørge over at vi er slik han har skapt oss. Men både optimister og pessimister trenger et korrektiv. Optimisten så han ikke svever av sted på en rosenrød sky, pessimisten så han kan se noen av livets lyse sider. Noe bedre, mer realistisk og jordnært enn det kristne håp finnes ikke.

Jon Magne Lund, Bb nr 1

JARLE SKULLERUD

Å leve som om Gud finnes

Jeg føler meg oppmuntret og utfordret etter å ha vært sammen med 65 frikirkemedlemmer i ett døgn for å samtale om misjon. Vi fikk høre sterke vitnesbyrd om hvordan våre utsendinger bringer evangeliet til nye mennesker gjennom livene de lever. De var tydelige på at dette ikke skjer av seg selv, men gjennom bevisste valg.

Magnus Malm skriver om vår tid at sekularisering skjer når mennesker begynner å leve som om Gud ikke finnes. Det er forståelig at mennesker utenfor kirken lever slik, men når vi som bekjenner at vi er Kirken, begynner å leve som om Gud ikke finnes, da sekulariseres samfunnet. Jeg skrev følgende tre spørsmål til meg selv under misjonskonferansen:

Hvordan lever du ditt liv?

Hvordan lever vi i våre familier?

Hvordan lever vi i våre menigheter?

Er det slik at de mest formende valgene vi tar i dag, er at vi ikke velger, bare lar livet skje?

Å være en kristen er å leve som om Gud finnes, så en av våre utsendinger, og salen lo litt før det ble ganske stille. Lever vi som om Gud finnes?

Hva betyr egentlig det i min hverdag? Hva betyr det for hvordan jeg forvalter tid og penger, hvordan jeg relaterer til naboer og kollegaer, hvordan jeg benytter søndagen, og hvordan jeg møter motgang og smerte? Og ikke minst hvordan vi relaterer til hverandre i familien og i våre menigheter?

Nå tenker du kanskje at dette høres slitsomt ut, at du er glad at ikke din pastor sier slike ting?

Men enten lever vi jo som om Gud finnes, eller så lever vi som om Gud ikke finnes. Å leve som

om Gud finnes betyr at vi kan komme til han med alle ting, i alle situasjoner, i glede og sorg, med alle slags følelser. Men det betyr også at alle vi møter er elsket av Gud, og dersom de ikke vet det, skylder vi å dele det med dem. Det betyr også at all min tid og mine ressurser er gaver fra Gud.

Dessuten handler det ikke bare om å leve som om Gud finnes, men også å leve som om han er min og alle sin far. For det er slik han presenterer seg selv i sitt ord. Gud er vår far. Han er far for enker, farløse, flyktninger og fattige. Hva betyr det for meg?

Hvordan vil kirken se ut dersom vi begynner å leve som om vi var familie, som søsken? Hvordan vil det se ut dersom vi først og fremst tenkte at alle vi møter har Gud til far, og derfor er våre søsken? Hvordan vil det se ut dersom vi tenker mindre næringslivsmodeller (jeg vet at flere av dere har sagt dette før meg) og mer familie? Hvordan vil vi forholde oss til uenighet og konflikter? Hvordan vil vi se på våre arbeidskollegaer og naboer, og hvordan vil evangelisering se ut med disse brillene? Tenk om vi ikke er kalt til å vinne mennesker for Jesus, men til å elske dem til Jesus?!

Mine tre spørsmål ble konkretisert av Magnus Malm i boka Fri til å tjene. Tre spørsmål som kanskje kan hjelpe oss til å leve mer som om Gud finnes. Han som er vår far, og som elsker sine barn.

Hjelper dette oss til å lære å kjenne og elske Gud mer?

Hjelper dette oss til å ta oss selv og våre behov på alvor?

Hjelper dette oss til å elske og tjene andre mennesker bedre?

Organ for Den Evangelisk Lutherske Frikirke

ANSVARLIG REDAKTØR:
ANNE-KRISTINE BJØRGSVIK WIECEK

Fast medarbeider fra kommunikasjonsteamet:
Geir Arne Johansen

Redaksjon og ekspedisjon:
Buddbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo
Tlf. 22 74 86 00 -
Telefax 22 74 86 01
E-mail: budbæreren@frikirken.no

Bladet utkommer med 10 nummer pr. år.

Design: Fløde Magasindesign
Trykk: Amedia Trykk

Årskontingent: Norge og Norden kr. 490,-. Utlandet for øvrig kr. 550,-. Blinde og svaksynte kan få Buddbæreren innlest på CD til samme pris. Abonnementet løper til skriftlig oppsigelse foreligger.

Tilsluttet Fagpressen

Overflod

UNNI WESTLI

I en måned har jeg bodd i en hytte på en campingplass. 14 kvadratmeter. En sofa og et salongbord, to kokeplater, et lite kjøleskap og det aller nødvendigste av kjøkkenutstyr, et lite soverom og bad. «Hvordan går det med deg?» spør folk, litt bekymret. «Har du det greit på den lille hytta di? Er det varmt nok? Har du dusj? Har du vaskemaskin? Kom hjem til oss og spis middag en dag da, så slipper du å sitte inne i denne hytta bare».

Jeg har hatt det veldig greit i den lille hytta mi, jeg. Jo da, det er ikke store plasser, men jeg er da bare ett menneske. Og når jeg leser om flyktninger i flyktningeleirer som lever i telt, som ikke har varme klær mot snø og kulde, som mangler mat og rom, tenker jeg på hvor heldig jeg er som har hatt denne hytta å bo i. Jeg har hatt det varmt og godt der inne, taket har vært tett mot regn, og veggene har beskyttet mot vind og uvær. Stua hadde en varmeovn, så jeg har ikke trengt å fryse, og det var varme og gode dyner å

sove under. Madrassen var myk, og senga var god. Jeg har kunnet lage meg mat – til og med varm mat. Kokeplatene har virket hver eneste gang jeg har vridd om på bryteren, og kjøleskapet har holdt maten frisk. Også badet da – WC, dusj med både varmt og kaldt vann, ja, det var til og med varmekabler i gulvet så jeg ikke skulle fryse på føttene når jeg kom inn der. Jeg har også klart å sette i gang røykvarsleren i den lille stua. Det var vel ikke helt hensikten – men jeg fikk bekreftet at den også virket. Og det minnet meg om hvor trygg jeg var der i denne hytta. Om det ble brann ville jeg bli varslet, og det var ingen farer som truet verken inne eller utenfor hytta mi. Jeg trengte ikke frykte for at noen ville komme og gjøre meg ond eller jage meg bort.

Det er så mange ting i vår hverdag som vi tar som en selvfølge, men som er mangelvarer for veldig mange mennesker omkring i verden. Jeg vet jo at det er sånn, men det er ikke så ofte jeg tenker på hvor mye jeg faktisk har. Det ble veldig tydelig for meg når noen tilsynelatende syntes synd på meg fordi jeg måtte bo i en hytte i en måned. Og jeg skal ikke late som om jeg ikke gleder meg til å få litt større plass, bedre muligheter til å lage meg skikkelig mat osv. Jeg gleder meg til å flytte inn i min egen leilighet. Men kanskje var det nyttig for meg å bo

litt enklere en liten stund, og likevel kjenne på takknemlighet fordi jeg har det så godt. Og kanskje var det godt å bli minnet om at alt det jeg har og tar som en selvfølge, ikke er så selvfølgelig for alle andre. Og kanskje kan jeg lære å klare meg med litt mindre av alle de tingene jeg synes jeg trenger, så jeg kan dele litt mer av min overflod med de som ikke har det aller mest nødvendige. Kanskje kan jeg lære å åpne hjertet mitt mer for de som trenger det, så Guds kjærlighet i meg blir gjerning og sannhet – ikke tomme ord!

Men den som har mer enn nok å leve av og likevel lukker sitt

TAKKNEMLIG Når jeg leser om flyktninger i flyktningeleirer som lever i telt, som ikke har varme klær mot snø og kulde, som mangler mat og rom, tenker jeg på hvor heldig jeg er som har hatt denne hytta å bo i, skriver Unni Westli. (Illustrasjonsfoto: Unsplash).

hjerter når han ser sin bror lide nød, hvordan kan han ha Guds kjærlighet i seg? Mine barn, la oss elske, ikke med tomme ord, men i gjerning og sannhet. 1. Joh. 3, 17-18

Det er så mange ting i vår hverdag som vi tar som en selvfølge, men som er mangelvarer for veldig mange mennesker omkring i verden.

Mangfold

La oss fokusere på å være en kirke der alle har rom til å være sitt biologiske jeg, enten du er rask eller sen, enten du er filosofisk eller pragmatisk, enten du søker frihet eller trygghet, enten du er sparsommelig eller gavmild, enten du er frittenkende eller strukturert, enten du er høyløst eller sjenert, enten du er introvert eller ekstrovert. Gud har ikke skapt oss ulike for at vi skal kopiere hverandre, men for at vi skal elske våre komplementære egenskaper og sammen søke nærhet til Guds rike. Jesus sier ifølge Johannes «La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom».

Ane Lillian Tveit
i menighetsbladet for Oslo Vestre
Frikirke

Lys

Vi som tilhører en menighet og som er kristne har fått i oppgave å være med å spre lyset. Jesus sier i Bergprekenen: «Dere er verdens lys.» Hvordan kan vi gjøre dette? Spre lys i en verden som desperat trenger å komme ut av mørke? Vi sprer lys når vi strekker hendene ut mot en som trenger en venn. Et av de store temaene for tiden er ensomhet. Ensomhet og utenforskap. Trivselsundersøkelser som ble lagt fram i fjor høst, viser at så mange som hvert tredje menneske kjenner på ensomhet. Vi kjenner på det selv, eller kjenner noen. Så vi må spre lys i denne verden.

Harald Eikeland
i Frikirkeaktuelt

Felleskap

Den ene dagen er jeg trygg i min tro, mens en annen dag kan jeg kjenne på tvil. En dag kan jeg lede noen til Kristus, andre dager er det jeg som trenger å bli ledet. Noen ganger er det jeg som hjelper noen til å se Jesus. Andre ganger er det jeg som trenger å høre: Der er Kristus! Her i Guds menighet skal vi få komme med våre liv, og i fellesskap skal vi få søke ham og i fellesskapet skal vi få møte ham. Han som er verdens frelser. I menigheten er Gud å finne.

Petter Lande Johansen
på Moss Frikirke sine hjemmesider

Strategisamling

Misjon må ikke være et prosjekt, det er noe som starter i vår hverdag. For å holde misjonsengasjementet oppe må vi bli enda bedre på å dele erfaringer og historier fra misjonsarbeidet vårt, mener misjonsutvalget.

Tekst og foto **GEIR ARNE JOHANSEN**

Frida Andersen

Knut Helge Høyland

Morten Dahle Stærk

Terje Bjørkås

Strategisamlingen for Frikirkens misjonsarbeid gikk av stabelen på Gardermoen 17.-18. januar, der veien videre for Frikirkens misjonsarbeid ble drøftet. Samlingen var for oppnevnte representanter fra hvert presbyterium, synodestyret, FriBU-styret, ledelsen ved hovedkontoret og tilsynsmennene i Frikirken. Til sammen representerte deltakerne en bredde i kirkesamfunnet i forhold til både kjønn og alder, da de drøftet innspill og innstillinger fra misjonsutvalget som synodemøtet i 2017 vedtok å opprette. Misjonsutvalgets mandat har vært å jobbe med Frikirkens strategi, struktur, organisering og engasjement for misjon i årene som kommer. Når det gjelder organiseringen av misjonsarbeidet, har utvalget sett på tre mulige modeller: Å fortsette med dagens modell, sette misjonsarbeidet bort til andre organisasjoner eller utvide dagens modell ordning mot en såkalt HUB-modell, en fleksibel enhet som fungerer som et nav for ulike initiativer, prosjekter, innsamlingsformer og personer/miljøer. Om hvordan misjonsarbeidet i Frikirken skal ledes, hadde utvalget drøftet følgende strukturer: Å fortsette som i dag, der synodestyret har ansvaret og misjonsleder knytter til seg ressurspersoner etter behov; å gjenopprette misjonsstyret som velges av og rapporterer direkte til synodemøtet; at synoden oppnevner et misjonsstyre som rapporterer direkte til synodestyret og ikke til synoden, eller at sy-

noden/synodestyret oppnevner et rådgivende misjonsorgan for misjonsleder og synodestyret. Utvalget delte også tanker om det strategiske arbeidet for Frikirkens misjon.

Deres anbefaling er å holde hovedfokus på den muslimske og jødiske befolkningen i Midtøsten.

Utvalget ønsker også å fortsette arbeidet i Mali for å nå fulanibefolkningen, og tenker det samme om arbeidet i Japan. Innvanderprosjektet anbefales å være et varig fokusområde for hele Frikirken. I sitt forslag til strategi ønsker også utvalget å styrke misjonens økonomi, blant annet ved en økt oppslutning om menighetsgaven. «I den forbindelse bør det vurderes å gjøre menighetsgaven til misjon obligatorisk for menighetene. Det vil gi oss anledning til å øke aktiviteten ute i misjonslandene. Antall utsendinger knyttet til Frikirkens sentrale misjonsarbeid bør være 20 innen 2023» skriver Misjonsutvalget i sin anbefaling.

Innspill og innstillinger ble lagt frem og drøftet i grupper og i plenum. Utvalget peker på følgende punkter som særlig viktige for å øke misjonsengasjementet framover:

- Vi må tydeliggjøre og styrke vår egenart som misjonskirke

- Vi må dele historier fra alt vårt misjonsarbeid

- Vi må styrke eierskapet og «forkorte» veien mellom giver og mottaker (utsending)

- Misjon må bli en livsstil, ikke et prosjekt. Misjon er noe som begynner i vår hverdag

- Klargjøre forholdet mellom nasjonalt misjonsarbeid og lokale misjonsprosjekt

STARTER I HVERDAGEN

Frida Andersen er «født og oppvokst» i huskirkenettverket i Kongsberg, og sitter i misjonsutvalget. Hun brenner for å se en disippelgjørende bevegelse, der disipler gjør nye disipler. Punktet om at misjon må bli en livsstil og ikke er prosjekt, treffer henne spesielt. - Misjon er noe som begynner i vår hverdag. Dette punktet er helt avgjørende slik jeg ser det. Når vi kjenner Jesus og lever med han i

vår hverdag, vil hans hjerte for andre mennesker prege våre hjerter. Det gjør at vi ønsker å velsigne de rundt oss og fortelle dem om Guds kjærlighet for dem gjennom Jesus, og etter hvert disippelgjøre dem og leve kirke sammen. Har du et hjerte for naboenes dine, tror jeg du også vil få et hjerte for en «nabo» et annet sted i verden, sier hun. Å dele historier fra misjonsarbeidet som skjer utenlands, er samtidig viktig for å skape engasjement for det Gud gjør der utsendingene befinner seg, og for å ha en forståelse for hverdagen deres. På den måten vil man lettere ønske å bidra økonomisk, med bønn og besøk, mener hun.

- Jeg lengter etter å se at vi som er Guds menighet på jorda er etterfølgere av Jesus i hverdagen, og at stadig flere små fellesskap av troende samles i hjemmene i hele Norge og spesielt i byen jeg nå bor i, Oslo. Gjennom det håper jeg at flere blir kjent med Jesus, både av etniske nordmenn og våre landsmenn fra hundrevis av folkeslag. Jeg brenner for at Gud både kaller folk til å leve som misjonærer i nabolaget sitt og til å dra ut til fremmeds land og leve blant fremmede folk. Hjemme og borte, hånd i hånd, sier hun.

Andersen opplever at hun har lært masse om Frikirken generelt, og misjonsarbeidet spesielt, i løpet av samlingene i utvalget. - Det er nydelig å se hvilket hjerte kirkesamfunnet har for å nå ut med de gode nyhetene om Guds rike til nye mennesker, og det er forbilledlig hvordan man arbeider strategisk og bevisst for at strukturene og organiseringen skal gjøre arbeidet bibelsk, effektivt og dynamisk, sier hun. - Jeg har lært mye av de ulike utvalgsmedlemmene, og det har vært berikende å bli kjent med de som mennesker. Det har også vært spennende å få være med å prege samtalen og retningen i utvalgsarbeidet, og bringe inn erfaringer jeg har gjort meg så langt i livet, sier Frida Andersen.

STØTTE FOR HOVEDVISJONEN

- Hvordan vil du oppsummere strategikonferansen?

- Dette var en gjeng mennesker

For meg begynner det med vårt kall til å leve misjon i hverdagen, i ord og i gjerning.

Knut Helge Høyland

for framtidens misjon

med store hjerter og kloke hoder som brynte seg på små og store spørsmål omkring strategien for misjonsarbeidet til Frikirken for den neste tiden. Det var godt å være sammen i lovsang og bønn, og erfare enheten vi hadde som søsken. Det ble mange spennende samtaler med enkeltmennesker, og det var både oppmuntrende og trosstyrkende å høre hva Gud gjør i to av landene Frikirken har utsendinger i, sier Andersen.

Knut Helge Høyland er pastor i Grimstad Frikirke, og er også med i misjonsutvalget. - Det har vært en spennende prosess å være med på sammen med dyktige og engasjerte medlemmer i utvalget og ansatte fra hovedkontoret. Det er en stor oppgave vi har fått, og vi har ønsket å gå grundig til verks i å evaluere nåværende strukturer og veivalg og tydeliggjøre visjonen og strategien for misjonsarbeidet i årene som kommer. Det har vært veldig givende å komme enda tettere på våre utsendinger og det arbeidet de driver, og vi gledet oss virkelig til å samle en større gjeng til å samtale om disse viktige temaene sammen, sier han.

Høyland synes det har vært flott å se det store engasjementet for misjonen blant deltakerne på strategikonferansen. - Det er tydelig at misjonsarbeidet er viktig for bredden i Frikirken, og at det er et stort ønske om å engasjere menighetene og enkeltpersoner slik at arbeidet kan vokse og flere mennesker kan nås med evangeliet. Jeg opplever at det var en stor støtte for hovedvisjonen om å nå de unåde, og det kom fram mange gode innspill og refleksjoner som vil være viktig å ta med i utvalgets arbeid videre.

BRETT ENGASJEMENT

- Misjonsutvalget peker på noen punkter som er særlig viktige for å øke misjonsengasjementet fremover. Er det et eller flere av punktene som du selv har et spesielt forhold eller eierskap til?

- All disse punktene er viktige og vår oppgave er jo å se på helheten i arbeidet, fra organisering og strukturer, til innsamlingsarbeid og ikke minst misjonsstrategien ute på feltene. For meg begynner det med vårt kall til å leve misjon i hverdagen i ord og i gjerning. Hvis vi klarer å

formidle det og leve det ut i menighetene våre, vil misjonsengasjementet ute i verden følge som en naturlig konsekvens, sier Høyland.

Han opplever at det som utsendingene formidlet på konferansen fra sitt arbeid og sin hverdag er historier som bidrar sterkt til at vi både kommer nærmere arbeidet ute, og at vi kan se relasjonen mellom arbeidet som drives ute og det kallet vi har til misjon også her hjemme.

- Hva brenner du særlig for, med tanke på fremtidens misjonsarbeid?

- Jeg er spesielt opptatt av det mest grunnleggende: At nye mennesker får møte Jesus; at vi kan formidle Jesu kjærlighet både konkret gjennom et tydelig diakonalt arbeid og gjennom en respektfull og åpen formidling av hvem Jesus er og hva hans vilje er for alle mennesker. Jeg håper vi kan bidra til å bygge gode strukturer som gir et bredt engasjement for misjon i menighetene, og en god misjonsfaglig backing for misjonsstaben i Norge og utsendingene ute, slik at vi kan opprettholde og utvikle et langsiktig og bærekraftig arbeid for å nå de unåde med evangeliet, også i de de-

GRUPPEARBEID Deltakerne på samlingen ble delt inn i grupper for å drøfte ulike innspill og innstillinger fra misjonsutvalget. Her informerer Morten Dahle Stærk (midten) gruppene om hva misjonsutvalget tenker om de ulike modellene for organisering av misjonsarbeidet.

ler av verden hvor dette kan være mest utfordrende. Vi er et lite kirkesamfunn, med en ganske liten misjonsavdeling og få utsendinger. Mitt håp er at vi kan bruke det store misjonsengasjementet, som jeg opplever finnes rundt om i menighetene, til å samles rundt en tydelig felles visjon, styrke arbeidet og sende ut flere misjonærer, slik at vi kan nå enda flere med evangeliet om Jesus, sier Knut Helge Høyland.

UTFORDRING Å INSPIRERE BARN OG UNGE

- Å sitte i Misjonsutvalget har vært en veldig spennende utfordring for meg, sier Morten Dahle Stærk. - Jeg var med på synodemøtet for første gang i 2018, og siden utvalget skulle jobbe med strategi og fremtidig organisering ble noe trigget i meg. Siden jeg har blitt en del av Frikirken i voksenalder, ser jeg kanskje noe med nye øyne, men samtidig er det helt vesentlig å beholde DNA-et i det som historisk har vært Frikirkens misjonsarbeid. Her synes jeg sammensetningen i utvalget har vært veldig god, sier han.

- Hvordan vil du oppsummere strategikonferansen?

- Jeg hadde store forventninger, men som på alle gode konferanser så ble det enda bedre! Møter med mennesker som er glade i Jesus, som brenner for misjon og ønsker å bygge videre var veldig motiverende. Utvalget har møttes flere ganger i forkant av konferansen, og vi har jobbet ganske mye med en del spørsmål. Likevel opplevde jeg at det først var i fellesskap at ideene og resonnementene ble klare for meg. Vi fikk svært verdifulle innspill på veien videre.

Morten Dahle Stærk holder frem «Vi må dele historier fra alt vårt misjonsarbeid», som et særlig viktig punkt for fremtidens misjonsengasjement. - Dette viser kanskje tydeligst at vi driver misjon i en ny tid. I misjonsselskapenes barndom sendte gjerne store organisasjoner misjonærer til fjerne himmelstrøk. Kommunikasjonen skjedde med brev, kanskje med flere måneders forsinkelse. Misjonsfolket måtte med andre ord virkelig «gå i tro» når de sendte penger til misjonsarbeid hvor misjonærene allerede kunne være syke eller døde. I dag har vi helt andre muligheter til fersk kommunikasjon. Samtidig er det viktig at vi forkynner og underviser om givertjeneste uavhengig av fortløpende oppdateringer. Det er ikke alt vi kan fortelle om, og misjonærene må få tid til å jobbe med kjer-

nevirksheten. Kanskje kan vi omskrive bibelverset litt: «Salige er de som ikke ser og likevel gir», sier han.

Dahle Stærk tror det er en spesiell utfordring å inspirere barn og unge til misjon. - I min oppvekst var det lysbilder fra Afrika og møter med roekte misjonærer som gjorde mest inntrykk. Vi hadde to gamle misjonsdamer, to pinsevenner tror jeg, som bodde i bygda vår. Det å få sitte på kjøkkenet der og høre fra misjonsarbeidet gjorde stort inntrykk. På samme måte tror jeg vi må fortsette å fortelle historier.

Med dagens kommunikasjonsmidler ligger alt til rette, men vi må ikke glemme de direkte møtene mellom mennesker. Og dessuten er det jo til syvende og sist Jesus som kaller oss til å gå sammen med han og gjøre det han kaller oss til å gjøre.

GLAD FOR ENGASJEMENT

Misjonsleder Terje Bjørkås er optimistisk på vegne av Frikirkens framtidige misjonsarbeid etter strategisamlingen. - Jeg opplevde det som en god og inspirerende samling. Fint å være sammen med en så engasjert forsamling, og få enda en bekreftelse av hvor opptatt folk i Frikirken er av misjon. I samtaler i misjonsutvalget har vi snakket om at Frikirkens DNA er misjonalt, og det fikk vi på nytt erfare disse dagene. Og svært gledelig å oppleve hvordan deltakerne uttrykte enighet om valget vi har gjort med å spisse misjonsinnsatsen vår så sterkt mot de unådde, sier Bjørkås.

Strategisamlingen gir misjonslederen stor tro på at misjonsarbeidet i Frikirken vil utvikles ytterligere i årene som kommer.

- Jeg har store forventninger om at vi sammen skal utvikle misjonsarbeidet videre på en god måte, og at vi i enda større grad kan samkjøre menighetenes lokale misjonsengasjement med vår kirkes felles misjonsstrategi, sier han.

Det var synoden i 2017 som oppnevnte misjonsutvalget, med bestilling om å levere en rapport til synoden i 2021.

Utvalget vil nå umiddelbart ta tak i notatene og tilbakemeldingene fra samlingen og bruke det i det videre arbeidet med å utarbeide en rapport til synodemøtet neste år.

Utvalget ledes av synodeformann Jarle Skullerud og består av Frida Andersen, Karianne Kvalsvik, Knut Helge Høyland, Morten Dahle Stærk, Geir Sandberg og misjonsleder Terje Bjørkås.

INGJERD GRIMSTAD BANDAK

Misjonsarbeidet i 2020

De siste årene har vårt misjonsarbeid hatt et særlig fokus på unådde folkeslag. Mindre enn to prosent av den globale misjonsøkonomien går til denne målgruppen. De fleste av de unådde folkeslagene bor i områder med krig og uro, og fare for naturkatastrofer eller forfølgelse når noen kommer til tro. For å nå disse folkeslagene, som utgjør omkring 41 prosent av verdens folkeslag, kreves det en målrettet strategisk innsats, og misjonsarbeidet trenger forutsigbarhet i inntekt og budsjetter.

Vi lever definitivt i en spennende tid når det gjelder misjon, hvilket kom tydelig fram på misjonsstrategikonferansen omtalt i dette nummeret av Budbæreren. Vi hører om store bevegelser av muslimer som kommer til tro på Jesus i Midtøsten, og vi hører fantastiske fortellinger om vekst i mange land, særlig i Asia, Sør-Amerika og Afrika. Felles for mange av disse er at veksten skjer i mindre fellesskap og husmenigheter. På strategisamlingen fikk vi høre om hvordan Frikirkens utsendinger nå bygger husmenigheter både i Japan og i Midtøsten, med gode resultater. I tillegg fikk vi innblikk i hvordan Kongsberg Frikirke drives uten kirkebygg, men består av flere mindre husmenigheter. Husmenigheten gjør at troen leves ut på en naturlig måte, der barna er inkludert helt fra de er bittesmå. Å bygge selvmultipliserende husfellesskap krever at man jobber strategisk og bevisst. Det dreier seg blant annet om å gjøre samlingene så enkle at deltakerne lett kan starte egne grupper, og å trene ledere fra første dag. En ekstra utfordring for våre utsendinger ligger det i å forberede de troende på forfølgelse helt fra begynnelsen (i Midtøsten). Flere av utsendingene våre peker på forbønn og åpenhet for Den Hellige Ånds gjerning som en av suksessfaktorene.

Noen sentrale diskusjonspunkter på samlingen var om misjonsgaven bør gjøres obligatorisk, og hvordan hovedkontoret skal forholde seg til alle de flotte lokale prosjektene som er rundt om i menighetene. Hvordan kan vi klare å gi den nødvendige forutsigbarheten og det løftet som trengs for å nå de unådde, samtidig som vi som kirkesamfunn kan oppmuntre lokalt misjonsengasjement? Og kan menighetene bli enda flinkere til å ha et unåddefokus i sine lokale engasjement? Det handler om at vi bygger Guds rike sammen... Et viktig anliggende som ble løftet fram på konferansen var at misjon må være en del av oss kristne og kirken sitt DNA - en del av det vi er og ikke noe vi kan velge bort. Hvordan får vi til en enda større nærhet mellom misjonsarbeidet ute og den enkelte menighet? Og hvordan kan vi plante inn misjons DNA i barn og unge i dag? Hvis noen sitter på gode idéer, setter vi stor pris på at dere tar kontakt.

I forhold til fokusområder for Frikirkens felles misjonsarbeid var det stor enighet om at det er viktig at det fortsatt skal være rettet mot unådde. Det ble samtidig gitt innspill på at flere ønsket at vi også skal fokusere i Europa - både fordi Europa i dag er i ferd med å bli avkristnet, og at mange av de unådde nå kommer inn til Europa, og det kan være lettere å nå dem her, enn å reise inn i de lukkede landene de kommer fra. Disse innspillene tar synodestyret og misjonsutvalget med seg videre. Det skal bli spennende å se hva som legges fram fra misjonsutvalget etter denne konferansen, og hvordan misjonsarbeidet skal se ut fremover. Verden er i stadig endring, og det må også misjonsarbeidet være. Vi i misjonsteamet opplevde på strategisamlingen en takknemlighet over engasjementet som finnes for misjon i vårt kirkesamfunn, og opplevde at det å nå nye mennesker er det felles mål som vi alle har - om det er naboen hjemme eller om vi skal reise halve jorda rundt. Takk for at dere er med på laget! Vi står sammen om oppdraget.

Vi fikk svært verdifulle innspill på veien videre

Levanger Frikirke 100 år

Gjennom tre markeringer har jubileumsfeiringen i Levanger Frikirke bydd på både god trønderisk festmat, en solid porsjon misjonshistorie og ikke minst sangen «Her er plass til alle».

En ny misjonssang ble skapt i 1912, og vi startet vår jubileumsgudstjeneste med «Din Rikssak Jesus være skal min største herlighet. Takk at jeg også fikk ditt kall og skal få være med!» China Inland Mission ble stiftet, Kinamisjon likeså, og den unge Evangelisk Lutherske Frikirke, fikk sin første Kinamisjonær. Ole A Sommersnes ble ordinert på synodemøtet på Ytterøy i 1915, og fem år etter ble Sigfrid Myklebust, utsendt av den da ett år gamle Frol Menighet. Hun dro til Ankang og startet med søndagskole. Det var det store satsningsområdet; Guds Ord til unge kinesiske generasjoner. Kinamisjonær Marie Monsen forteller fra sitt virke, at det viktigste de gjorde var å spre Guds Ord, ellers hadde ikke Den hellige ånd noe å arbeide med! Hjemme i Frol/Levanger arbeidet hjemmefronten i bønn.

FLERE GENERASJONER

Den yngste, Olea Munkeby er ett år, den eldste Einar Reitan 99 år. Det var hjertebrannen for at neste generasjon skulle få høre om Jesus, som allerede hadde startet opp søndagskole i Munkeby i 1907. De store vekkelsene som strømmet innover landet, og nøden for Kina, kom også til Nord-Trøndelag, der Herren «i den beleilige tid», vekket folk til innsats for å samle inn midler, og kalle og sende misjonærer til Kina.

Søndagskolen på Munkeby sang alltid «Lover Herren han er nær», mens Martin Munkeby spilte på sin mandolin. Dette gjorde sønnen Ole

Petter, da festforsamlingen var samlet under Presbyteriestevnet i Verdal 27. juli, og de fikk en historisk gjennomgang av bilder og sang og musikkinnslag fra hvert tiår. Derfor var det stor glede over at såpass mange av det store ungdomskoret «Eureka» på nittitallet hadde Reunion og deltok med nye sanger med friskere toner og takter. Ungene danset til tonene da vi sang en gammel musikklagssang. Det svingte ordentlig.

PLASS FOR ALLE

Her er plass for alle. Kjennetegnet ved Levanger Frikirke har vært i alle disse årene, at menigheten brukte nye musikkuttrykk, og den eldre generasjon har alltid gitt barn og unge stor støtte. Det var en grunnholdning i eldsteråd og menighetsmøte, at en menighet uten barn, ville dø. Samtidig visste barne- og ungdomsledere at de hadde menighetens støtte i å ta i bruk nye metoder, drama og dans, nye sanger og mange slags instrumenter. Ingen mistet besinnelsen, da et levende esel kom inn i kirken på palmesøndag, og når barn og unge ledet sine egne Tweens gudstjenester, var de eldre i forbønn for nye generasjoner. Etter en slik gudstjeneste, der ett tyvetalls barn og voksne deltok med liturgi og musikk, bibellesning og bønner, hørte pastor en gutt si stolt til en annen 9-åring. «Det var jeg som fikk si «Nåde være med dere ... siste gangen vi hadde gudstjeneste!»

Sangen «Her er plass til alle» berørte forsamlingene som feiret jubileet, først i juli og så første helga i november. Høsten tema har vært å lese sammen mest mulig fra Apostlenes gjerninger, og undertegnede trakk konklusjonene jeg fant hos Peter og Paulus. «Nå vet jeg at Gud ikke gjør forskjell på folk.» På pinsedag, fra Jerusalem til Samaria, og videre ut til hedningene, var det hele familier som ble døpt, for «løftet gjelder dere og barna deres, alle dere som er blitt

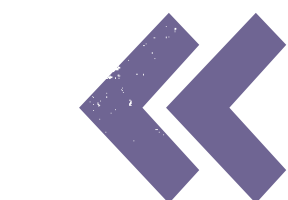
kalt» Vi er en menighet som er svært trygg i synet vårt på barnedåpen og menighetstilhørighet for hele familien, og vi er svært bevisst på at vårt viktigste arbeid er blant barn og unge.

- GUDS NÅDE ER NOK

Så kan stien innover i det nye kirkerommet illustrere at Jesus var og er den ene vei. Troen får hjelpe oss til ikke å snu. Ved et jubileum må vi også som menighet med sorg erkjenne at noen mistet veien, men at det aldri skyldtes Gud, dessverre var det ukloke mennesker og ledere. Guds nåde ble ikke alltid like klart forkynt! Vår vei behøver ikke alltid være så rett, vi som strever med våre tvil og feil. Men for oss alle gjelder Paulus' ord; Guds nåde er nok for meg, for oss alle og eneste farbare vei er inn til nådens kilder, i Ordet, i dåpen og i nattverden.

Festgudstjenesten ble avsluttet med at årets konfirmant Kristina, sang sammen med sin mor Mai og bror Markus, til bandet ledet av Ole Petter Munkeby: «Thank you Lord for the blessing - Takk Gud for din store velsignelse!» Det er det som sitter igjen etter tre flotte markeringer og besøk av mange glade bursdagsgjester, både 8. mai, 27. juli og 3. november. Gleden viste seg også i store misjonsgaver som ble gitt via vipps, kollekter og gjennom det store misjonslotteriet, der alle kun vant den gevinsten de hadde tatt nummer på, nemlig et maleri fra sitt eget hjemsted. Våre utsendinger klarte å vise sin brann for oppdraget de har fått av vår menighet og vårt kirkesamfunn. Så er det godt å vite at ennå kaller Gud oss, fra vårt hjemsted og ut til verdens ender, ved bønn, ved forbønn, ved offer og gaver, ved tjeneste, hjemme eller ute, på den måten som Han vet best.

Anne Græsli Nordvoll

Vi er svært bevisst på at vårt viktigste arbeid er blant barn og unge.

Frikirkke

Da Frikirka ble stifta hadde Norge hatt sin egen grunnlov bare i om lag 60 år. Grunnloven videreførte statskirkesystemet fra det dansk-norske eneveldet. Kongen hadde retten å utnevne biskoper og prester, samt å godkjenne salmebøker og liturgier.

Tekst **BIRGER LØVLI**

G

runnloven sa ikke noe om religionsfrihet. Det førte til at myndighetene kunne forfølge dissenter; særlig kvekerne var utsatt. Først i 1845 ble det vedtatt en lov som ga dissenter rett til å opprette frie kristne trossamfunn, med egen forfatning. Bare statskirka hadde ingen forfatning. Kirkas rett var Kongens rett.

En voksende reformbevegelse ville ha endringer. Kirka måtte få større frihet, kirke og stat var av ulikt vesen. Reformkravet førte til at Stortinget vedtok en lov om menighetsråd (1868), men Kongen nektet å sanksjonere lova. Så kom det i stand et frivillig kirkemøte i 1873. Forventningsfulle utsendinger måtte reiste heim i skuffelse over at reformkrava ble stoppet av statskirkelige teologer. Noen av dem stiftet Arendal og omegn frikirkelige forening, og kalte sammen til et møte i Arendal september 1876.

ARENDALE OG OMEGN — ET OPPLYSNINGSMILJØ

Arendal og omegn var et kulturelt sentrum. Myndighetene hadde plassert en av landets lærerskoler på Holt, like i nærheten. Soknepresten

Andreas Faye ble skolestyrer og fikk med seg øvingslæreren Andreas Færagen, omtalt som «skolemesternes konge». Her fikk ungdom fra distriktet utdanning. Det er nok å nevne kjente navn som Arne Garborg, Jørgen Løvland, Asbjørn Knutsen og Aasulv Bryggesaa. De er eksempler på en folkelig elite som ikke kom fra universitetet. Fra dette miljøet kom også Elise Tvede Wærenskjold, som ble en av de mest betydningsfulle kvinnene i norsk-amerikansk historie. Herfra kom også husmannsgutten Knud Knudsen, som ledet arbeidet med å fornorske det danske språket.

DEMOKRATISERING

Når noen driver opplysningsarbeid, er det enkle resultatet at folk blir opplyst, og det opplyste mennesket blir myndig. På Agder samlet myndige bønder seg i bondeforeninger som skulle støtte Søren Jaabæks program. Han kjempet for bedre lønn for bøndene og han ville avskaffe statskirkesystemet.

Holt var altså et politisk radikalt kunnskapsmiljø på 1870-tallet, og bruddet med statskirka var et valg med politiske konsekvenser. Frikirka avviste kongens religiøse makt. Åtte år etter tok Stortinget fra ham resten av den politiske makta, med støtte fra det kristne lekfolket.

Kirkas frihet var et hett tema. Omkring 1870 oversatte presten C.M. Eckhoff ei bok om den skotske kirkes kamp for frihet, fram til bruddet med kongens kirkestyre i 1843. Den presbyterianske, og kalvinske, kirka i Skottland ble et forbilde for gode lutheranere, mente han. Det frikirkelige syn på øvrigheten ble på denne tida formulert med fynd og klem:

Inntil vi ser tunger av ild på kongenes hoder, likesom på apostlene, begrenser vi deres ansvar til det som gjelder den sosiale moral.

Kongen har ingen rett til å styre kirken, ikke en gang når han gjør det til beste for kirken.

Når frikirkelige på denne tida skrev om kristen frihet, mente de både åndelig og politisk frihet. Kirka skulle være som den frie kvinnen Sara, men er blitt trellekvinnen Hagar. Et annet argument som fikk tyngde var det allmenne prestedømmet, kirkas grunnelement, med myndighet til å kalle sine hyrder.

Så noen ord om internasjonal påvirkning. Ved midten av 1800-tallet hadde utvandringen til USA grepet om seg. I 1853 ble Den norske synoden grunnlagt av norske prester, og fikk en synodal-presbyteriansk forfatning. Kunnskapen om at norske lutheranere hadde dannet en synode som besto av utsendinger fra alle menighetene og som bevisst sa nei til å ha biskoper, må ha gjort inntrykk. Utvandrerne var heltet. Innflytelsen fra det som skjedde i USA er blitt oversett, men den var åpenbar. Paragraf 1 i Frikirkas første forfatning er ordrett sitat fra ei lærebok i kirkerett for utvandrenes prester.

På denne tida eksisterte det altså to utgaver av norsk, luthersk kirke. Den i USA hadde flest menigheter. Ved inngangen til 1900-tallet fantes det 3000 norske menigheter der. Da den første presidenten i dette kirkesamfunnet, Adolf Carl Preus flyttet tilbake til Norge, omkring 1870, ble han sokneprest i Holt. Han argumenterte sterkt for å skille stat og kirke. Det å klynge seg til det statlige kirkestyre var en fallitterklæring for den kristne kirke, sa han, og la til at 22 års tjeneste i en frikirke hadde lært ham å stole på Guds Ord.

Fra prestedetjeneste på Prærien kom også Johan Storm Munch, som ble sokneprest i Horten. Han var en venn av Preus, men hans nærmeste kontakt i miljøet var Paul Wettergren, tidligere misjonær i Sør-Afrika. Sammen dro de til Skottland i 1874 og kom heim med en presbyteriansk forfatning, som Munch la fram på Havstad-møtet i 1876. Dermed ble det introdusert en forfatning med både lutherske og reformerte røtter. En dristig økumenisk løsning.

Kirkas frihet var et hett tema.

før og nå

Kort sagt, det myndige lekfolket i Arendal og omegn hadde fått nok impulser til ikke bare å skjelne mellom kirke og stat, men også til å ta bruddet. Reformbevegelsen var enig, men de fleste ville vente.

DA BRUDDET SKJEDDE

Da den første menigheten av Den Evangelisk Lutherske Frikirke var stiftet, ble forfatningen offentliggjort, sammen med en redegjørelse for grunnene til bruddet med statens offentlige religion. Den er et viktig kirkehistorisk dokument, som kommer til å bli lagt ut på Frikirkas heimesider.

I første del fortelles det at det hele faktisk startet med at prester i Arendal arrangerte frivillige menighetsmøter med kirkelige spørsmål som

diskusjonstema. Der ble det delt ut kirkelige traktater, som belyste Bibels idealer for kirka. Prestene spredte altså traktater som var kritiske til statskirka, og som positivt formidlet et alternativ til statens offentlige religion; en kirke nedenfra.

De som skrev redegjørelsen, hadde satt sitt håp til at reformbevegelsen skulle få gjennomslag for nødvendige reformer, men slo fast at ingen ting ble oppnådd. De var desillusjonerte, og samtidig fast bestemt på at de skulle skride til handling. Så kom Munch og Wettergreen på banen. Begge hadde lagt ned sine embeter, og ville skape noe nytt.

Snøballen var begynt å rulle. I august 1876 ble det arrangert et lokalt og frivillig kirkemøte i Arendal. Pastorene Munch og Wettergreen kom

og talte for en forsamling på minst 6000 tilhørere. Så gikk de over til en diskusjon over spørsmål som opptok reformbevegelsen. I realiteten var det en diskusjon om hvorvidt man skulle bryte med statskirken, for å videreføre foreningens formål, å fremme en forfatning som «best stemmer med Guds ord». Konklusjonen viser at den presbyterianske forfatningen ble ansett som den som stemte overens med kirkens første ordning. Hvorvidt man skulle prøve å innføre en slik ordning straks, var det delte meninger om.

Det at viktige impulser til Frikirkas forfatning kom fra Skottland, førte umiddelbart til påstanden om reformert påvirkning. Den anklagen har gjort oss litt sjenerte, men jeg foreslår at vi heller sier det var en

LEGENDER Kåre og Ole Ravnå i 1997. De var kjære sangevangelister i Frikirken i en mannsalder. (Bb arkiv)

dristig, økumenisk løsning. Vi har en protestantisk ordning som ikke fantes i lutherdommen, og etter få år brukte norske misjonærer vår forfatning til å ordne kirke i Kina og andre land. Påstanden om fremmed innflytelse bør også leses i lys av at den i starten kom fra teologer som forsvarte den statspietistiske arven fra eneveldet. Opplyste mennesker på Holt og omegn var ikke den slags pietister.

HVA ER EN LUTHERSK STAT?

Forholdet mellom stat og kirke er ikke bare et spørsmål om hvordan man forstår ordet kirke, men like mye om hvordan man forstår staten. Frikirkestifterne hevdet et svært radikalt prinsipp. De sekulariserte kongemakta. Kongen rett til å styre kirka hørte heime i eneveldet, men ikke i et demokrati. Til en viss grad foregrev de den politiske prosessen som førte til at parlamentarismen ble innført i 1884.

Frikirkestifternes krav til en moderne stat var enkelt. Staten skal sørge for full religionsfrihet. Punktum. Dette kom til uttrykk 30 år senere i en offisiell uttalelse om stat og kirke:

Staten tæller som sine medlemmer alle personer som bor indenfor et visst geografisk omraade, uanset deres moralske og kristelige forhold.

En enkel konsekvens av en stat med like retter for alle medlemmer ville være å avskaffe lover som var begrunnet i religion, for eksempel straffelovens paragraf om homoseksualitet, som ikke ble fjernet før i 1972. Det sa ikke synodestyret direkte, men det er oppfriskende å se på trykk et syn på staten som er så nær opp til dagens virkelighet som det er mulig å komme.

FORFATNINGEN OM STEDSMENIGHET OG NÅDEGAVER.

Den verdslige øvrigheten ble avsatt som kirkestyre, og det gikk samme vei med øvrighetens embetsforståelse. Redegjørelsen slo fast at nådegaver var basis for de ulike tjenestene, og forfatningen fulgte opp. Til disse tjenester hørte med lærende og styrende eldste, diakoner og evangelister. Eneste øvrighet er en broderlig ledelse ved Guds ord. Frikirkas historie kan nok levere mange eksempler på at dette ble vanskelig å etterleve.

I dag er det et anerkjent prinsipp at lokalmenigheten er grunnelementet i luthersk kirkeordning. I 1877 var det radikalt å tenke slik. Poenget var at «Stedsmenigheten» har fått alt den trenger for å være Jesu Kristi kirke,

nemlig nådemidlene. Med dette utgangspunktet slo de fast at det er menighetens rett og plikt å søke myndighet.

Kirketuktens historie er lang og omfattende. Frikirkestifternes innvendinger gikk på at å tvinge folk til skriftemål og obligatorisk altergang var å innby til hykleri. En annen innvending var at tukten var i hendene på presten. Ansvar for forvaltningen av nådemidlene skulle prest og menighet dele, og menigheten måtte høres i spørsmål om tukt. Det har ikke hindret at mange mennesker er blitt uviselig behandlet. Det er på tide at ledelsen i hver enkelt menighet tenker over om noen bør få en beklagelse for det som er skjedd.

Så noen ord om det som kalles spiritualitet. Med det uttrykket spør vi etter hvordan mennesker forholder seg til livet fordi de tror på Kristus. Den spiritualiteten vi kan lese ut av dokumentene fra 1877 kan beskrives med utgangspunkt i tro på ei kirke som er innrettet etter bibelske prinsipper. Sjøl sa de at kirka er av himmelsk opphav, et objekt for vår tro, et fellesskap om Guds gaver, nådens midler. De var for viktige til at de skulle brukes med basis i lover fra eneveldet. Menigheten, det allmenne prestedømmet og den kalte hyrde hadde ansvaret for rett forvaltning i fellesskap.

Med dette kirkesynet avviste frikirkestifterne totalt et annet syn som ble vanlig på denne tida, nemlig at kirkeordning er et adiaforon, et ord som betydde at kirkas ordning bare er et spørsmål om hva som er hensiktsmessig. Det var bare utflukter, sa de, og krevde menighetens rett til sjøl å kalle sine hyrder.

Deres spiritualitet var også preget av vekkelse, nærmere bestemt av den forkynnelse som Carl Olof Rosenius sto for. Han forkynte enkelt og greit at å tro er å komme til Jesus med sine synder.

For frikirkestifterne var evangelisering en viktig del av deres overbevisning. De ville plante menigheter, og det skulle skje ved evangelisering. I forfatningen møter vi, muligens for første gang i norsk kirkehistorie, evangelisten, en tjeneste som ikke var bundet til stedsmenigheten.

Med et nytt kirkesyn steg stifterne ut av båten - og begynte å gå på vannet. Og på vannet kom de fra Arendal til Risør, til Tvedestrand og til Songe. Fra Kristiansand gikk de opp gjennom Otradalen, og fra Risør mot Sønedeled og Gjerstad, bare for å nevne et par eksempler. Deres strategi var menighetsbyggende evangelise-

ring, som toppet seg i vekkelse. En virkning av vekkelsene var den samme som vi kan se på andre områder i samtida, for eksempel avholdssak og arbeiderbevegelse. Mennesker fikk opplæring og erfaring i tjeneste og ansvar for ei sak de trudde på, slik det skjedde i Hans Nielsen Hauges tid.

Bevegelsene hadde for øvrig den samme svakhet. Den besto i at alt ble gjort svart eller kvitt. Da galleriet ble stengt av, var det ingen gråsoner igjen. Vekkelsetidens særegne styrke var at de basert på at et menneskes liv kan bli forandret fullstendig, brått og varig. Forutsetningen var opplæring, og det skjedde i slags samlinger, gudstjenester og kveldsmøter.

NOEN PRINSIPPER Å TESTE OSS PÅ Det evige og det foranderlige

Det første jeg vil nevne er at frikirkestifterne var intenst opptatt av å skjelne mellom det evige og det som kunne og burde forandres. Det finnes mange eksempler på at forandringer er krevende, men jeg vil bruke spalteplassen til å si noe om et felt der forandring har vært til forbedring.

Jeg vokste opp med ei frikirke som var preget av påstanden om at vekkelse og liturgi er som ild og vann. Seinere har det vist seg at på dette området er vi villige til forandring. Vi har fått en bedre liturgi for sakramentene; vi har også fått hjelp til en rikere gudstjeneste, og nå hører korstegnet med som en del av Frikirkas kroppsspråk. Et høydepunkt for meg kom i den nyeste liturgiens understreking av at nattverden er en forsmak på måltidet i Kristi fullkomne rike. Vår nattverd skal vise at vi kjenner til Jesu ord etter påskemåltidet: Vi forkynner Jesu død inntil han kommer. Det gjør meg godt å flytte blikket vekk fra spørsmålet om rett lære og hvem som er verdig nattverdsgjest, og over på Han som kommer. På samme måte gjør det meg godt å forrette dåp eller nattverd når jeg kan hvile i ferdig formulerte bønner og slippe å lete etter de rette ord. Jeg er nok ritualist.

LA STATEN VÆRE STAT

I alle runder med utredning om stat og kirke i nyere tid, har det vært forutsatt at vi skal ha en aktiv stat i forhold til religion. Staten tilbyr åndelig velferd. Vi forventer egentlig bare en ting fra staten, nemlig religionsfrihet. Den friheten er slått fast i første setning i Grunnlovens § 16. Skal vi være tro mot våre idealer, bør vår holdning være at resten av § 16 helst skal fjernes, sjøl om den sikrer oss

For frikirkestifterne var evangelisering en viktig del av deres overbevisning.

noen millioner årlig. Ingen levende religion trenger staten som støttekontakt.

En menighetsbyggende evangelisering

Da jeg ble evangeliseringsleder, satte jeg meg ned med Frikirkens 75-års historie og prøvde å finne ut hvordan menigheter ble plantet i de første 25 åra. Jeg fant bevegelsene i sør, fra byene til landsbygda, og i nord fra landsbygda til byene. Jeg fant ut at menighetsplanting stort sett hadde foregått med at kirkehuset ble bygd før det ble dannet menighet. Hadde jeg vært i den stillingen i dag, ville jeg nok ha vært i kontakt med Oslo kommune med tilbud om å overta drifta av en av de kirkene i Groruddalen som kommunen vil legge ned.

TA I BRUK DE TROENDES PRESTEDØMME

Å ta i bruk det allmenne prestedømmet kan bety så mangt. Den første forfatningen slo fast at «stedsmenigheten» er kirkens basis. Den erstattet «embeter» med tjenester. Det allmenne prestedømme handler om retten til å gå direkte til nådens trone, men dessuten til delta i alt kirka gjør, på basis av nådegaver og kall. Gudstjenesten er ikke prestens, men menighetens.

VÆR BEVISST PÅ HVORDAN DET KOMMUNISERES

Ei lita kirke ved sida av ei stor og dominerende kan oppleve at det skapes mange rare bilder av oss. De bildene andre vil klistre på oss, er det ikke noe annet å gjøre med enn å vise i praksis at de ikke stemmer. Vi kommuniserer også med vår forfatning. Den kan bli mer innbydende. Jeg avslutter med et forslag til ny paragraf om det å være medlem:

Kirkens menigheter består i og gjennom dens medlemmer. Døpte personer som er medlemmer i en lokal menighet, utøver sine retter og plikter gjennom deltakelse i menighetens liv.

Forenet i én Herre, én dåp og én tro lever medlemmene i tilbedelse og lar troen styrkes gjennom studium av ordet og ved Herrens bord, bærer sine barn til dåpen og sørger for deres kristne oppdragelse.

Medlemmene er kalt av Ånden til å leve et gudfryktig liv, å fremme kirkens enhet i fredens bånd, forkynne evangeliet og forsake djevelen.

Medlemmenes overgivelse til dette kallet uttrykkes gjennom Den Evangelisk Lutherske Frikirkens menigheter, presbyterier og synode, ved liv i omvendelse, tro, bønn og bruk av de gaver og ressurser Herren gir.

Egentlig skulle det være nok å si at vi er til for slike som er glad i Jesus!

MISJON Finnmarksmisjonenes arbeidere fotografert på Fredtun i Stavern i 1967.

PASTORTRIO Ole Knudsen Heimdal (fra venstre) var forstander i Moss fra 1886, Aslak Findreng i Fredrikshald fra 1878 og Peder Tallaksen i Kristiania fra 1880.

Debatt

På Budbærerens nettside kan du lese debattinnlegg og kommentere.

På www.budbaeren.no/debatt kan du lese Torstein Nilsens innlegg: «Er vi budbærere?» Gjennom 143 år har Frikirken vært en evangelisk budbærer som har skapt en rekke sterke menigheter og nettverk. Fortsatt skjer det svært mye positivt i vårt kirkesamfunn. Har vi råd til å gamble med fremtiden og kutte viktige bindeledd, spør Torstein Nilsen fra Arendal i et innlegg mot å legge ned papiravisen.

Bryne Frikyrkje starta i 1984 og har cirka 285 medlemmar totalt, av desse 72 med stemmerett. Kyrkje-lokalet (frå 1997) med kontor er plassert sentralt på Bryne, nær stasjon, barneskole, ungdomsskole, vidaregåande skole og kjøpesenter. Menigheten har eit rikt arbeid blant barn og ungdom og utadretta arbeid, mellom anna gjennom Alphakurs. Mange innvandrarar er aktive i menigheten. Menigheten har hovudsamlinga søndag kl. 11, der mange har oppgaver, og møtest elles i smågrupper.

Bryne Frikyrkje søker pastor i inntil 100 % stilling

Vi søker etter ein som står for den teologi og dei ideal som ei evangelisk luthersk vedkjenningskyrkje har.

Vi treng ein pastor som saman med eldsterådet kan leie menigheten. Vi ser etter nådegaver til å forkynne og inspirere frivillige.

Lønn og arbeidsvilkår og tilsettingsprosedyre følger reglementet og forfatninga for Den Evangelisk Lutherske Frikirke (sjå: www.frikirken.no)

Interesserte kan kontakte noverande pastor Marith Larsen på tlf. 905 23 122 eller e-post: marith.larsen@lyse.net

Søknad med attestar blir sende til: leiar i Eldsterådet havard.sandve1@lyse.net
Sjå elles heimesida for fleire opplysningar om menigheten: www.brynefrikyrkje.no

Frå 1/8-2020 er stillinga ledig som pastor i inntil 100 % stilling.
Søknadsfrist 17. februar 2020.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Sensommerdager i Stavern

for godt voksne
3.-7. august

Per Arne Dahl Marie Nylén Utbult og Roland Utbult Jan Gossner

STAVERN FOLKEHØYSKOLE inviterer til avslappende og tilkoblende dager i sommer. Bibeltimer - seminarer - sang og musikk - turer på Kyststien - opplevelsesturer med buss og båt i nærområdene - tidebønner i Mariakapellet - inkluderende fellesskap - velsmakende mat fra skolens nye kjøkken. Kortkurset er åpent for alle.

På www.stavernfhs.no kan du melde deg på og finne mer info om Sensommerdagene.

Pris fra kr 2400,- pluss kursavgift kr 750,-. Påmeldingsfrist 15. juli. Sensommerdager støttes av **Selsøyvik** HANDELSSTED selsoyvik.no

KRISTI HIMMELFARTSDAG 21-MAI

PÅ FREDTUN

KL. 12.00 GUDSTJENESTE **KL. 15.00 SANG OG MISJONSMØTE**

Hymnos fra Vennesla Frikirke
Stavern Mannskor, "Nye Evangelisten" fra Oslo Østre
Anne Mari og Espen Schiager
Tonland, Geir Øvstein, Andersen

KL. 13.30 GRILLING PÅ TUNET. Voksen 125,- barn 50,- Påmelding grilling

"RETREAT PÅ LIA GÅRD"

15.-18. MARS 2020

Stavern Folkehøyskole inviterer til kortkurs og retreat på Lia gård i

15.-18. mars 2020. Retreaten arrangeres i samarbeid med tidsskriftet Pilegrim og Frikirken. Retreaten er åpen for alle. Påmeldingsfrist 1. mars 2020. Påmelding og info www.stavernfhs.no

GJENSYN 2020

25.-28. MAI

Tidligere ansatt i Frikirken, nå pensjonist? **BLI MED!**
Disse blir ihvertfall med:
David Gjerp, Jarle Skullerud, Mirjam Bergh, Nils Melau, Johan Sandstad, Hilde Charlotte Mørland, Bjarne Lindbekk, Arnfinn Løyning mfl

Tid for mimring, spennende undervisning og hyggelige opplevelser Påmelding/info www.stavernfhs.no

"Kropp og And, hånd i hånd"

20.-24. APRIL 2020

Dugnad+fellesskap=gøy

John Løvdal
Ruth Silje Boklund

Leif-Inge Jensen
Arnfinn Løyning

påmelding og info www.stavernfhs.no

GRATIS! Påmelding innen 1 april

SØLVE HATLEN

Vi har gitt de unge voksne rom

I Volda har vi siste året hatt gode erfaringar med å gi studentar og unge voksne rom til å utvikle sin form for møteplass, for å bygge fellesskap. Det avgjerande initiativet til å starte opp Støyperiet kom frå

ei gruppe som ikkje høyrde til kyrkjelyden. Dei såg at eit fåtal som er i deira livsfase går regelmessig i ein gudstenestesamanheng. Dei hadde og snakka med fleire som personleg kjende på dette som eit udekt behov. Eg trur særlig det var to ting som gjorde at dei kontakta meg i Frikirkja. Vi hadde lokale som var tiltalende. I tillegg hadde dei funne at Frikirkja hadde eit konsept som passa med det dei ville gå i gang med.

Kort tid etter dei tok kontakt hadde vi ein informasjons- og inspirasjonskveld om Støyperiet. Denne kvelden gav god respons og trygghet for at målgruppa både ønska dette og ville ta ansvar. Frå første mai og fram til første søndag i advent har vi hatt seks Støyperiet-gudstener med om lag 40-

45 personar i målgruppa som ikkje har hatt noko fast tilknytning til kyrkjelyden tidligare. Oppstarten gjekk som ein draum.

Opplegget er ikkje særlig originalt. Litt enklare møteform, meir moderne lovsong. God tale som ikkje er for lang. Anledning til forbønn, bønnelappar og tenne lys. Nattverdfeiring har vi annankvar gong. Gode sosiale rammer etter møtet er også viktig. Oppløvinga av å ha sitt eige «rom» har stor betydning. Andre er også like velkommen, men premissleverandør for kultur og møteform er dei sjølve. Det handlar om eigarskap. Dei har organisert seg i ulike tenestegrupper med tenesteleiar for kvar gruppe: Møteleiing, lovsong, undervisning, teknikk, kafé, forbøn, vertskap, rydding. Ei leiargruppe

trekk i trådane, gjer planlegging, informerer og organiserer. Eg trur Støyperiet vil vere ein god øvingsarena til å utvikle leiarpotensiale og til å modne i tru og fellesskap.

Det har vore spennande å sjå korleis fellesskapet blir forma. Sjølv om mange kjenner kvarandre frå KRIK og Studentlag, så er det ikkje slik at alle kjenner alle, og det er nokså ulikt kva bakgrunn dei har frå kyrkje og kristenliv. Foreløpig har vi gjort eit bevisst val med å ikkje ha gudsteneste klokka 11 dei søndagane det er Støyperiet-gudsteneste klokka 18. Håpet er at det dette nye miljøet, vil kunne flyte litt i hop med oss som er husvarme og som gjerne vil bygge bruer mellom generasjonane.

Påmelding i gang til lederkonferanse i juni

Påmelding til lederkonferansen på Stavern folkehøyskole 2.-4. juni er åpnet. Konferansen er for ansatte og frivillige i Frikirken, og temaet er «Jesus til nye generasjoner 0-40». Programmet legges på Frikirkens nettsider så snart det er klart. Blant de eksterne bidragsyterne er Runar Landro fra Indremisjonsforbundet, samt Jarle Råmunddal og Roy Elling Foss fra Misjonskirken.

Det er mulig å melde seg på hele eller deler av lederkonferansen, og utgiftene til reise og opphold dekkes av den enkelte deltaker eller av menigheten, sier daglig leder ved Frikirkens hovedkontor Marit Ecklo Brevik.

Deltakere fra Vestre og Nordre presbyterier kan få dekket reiseutgifter ved å sende inn reiseregningsskjema i etterkant av konferansen.

Det forutsetter imidlertid reise på billigste måte, hvilket innebærer at evt. flybilletter må bestilles i god tid, opplyser Ecklo Brevik.

Trondheim Frikirke er en menighet med gode ressurser både menneskelig og økonomisk. Vi er for tiden 300 medlemmer i fullt medlemskap og 533 medlemmer totalt. Menigheten har et flott og funksjonelt kirkebygg som gir store muligheter til aktivitet og vekst.

fri kirken

Trondheim Frikirke søker etter hovedpastor i inntil 100 %

Vi søker en pastor med et brennende engasjement for Jesus og for utvikling av menigheten. Personen må ha lederegenskaper, gode samarbeidsevner og være strukturert og målrettet i arbeidet. En viktig del av arbeidet vil være å motivere og hjelpe frivillige til å finne og utføre sin tjeneste i fellesskapet.

Vi ønsker søkere med teologisk kompetanse, og med god evne til å formidle. Vår nye pastor vil samarbeide med og være daglig leder for staben som består av ungdomspastor, barne- og familieleder, internasjonal leder og ettåring.

Kunne du tenke deg å jobbe i menigheten vår, oppfordrer vi deg til å sende søknad med CV. Har du spørsmål til stillingen kan du kontakte leder av eldsterådet Sveinung Sørhaug på tlf.: 995 13 951, eller hovedpastor Helge Standal på tlf.: 917 57 151.

Søknad sendes eldsteradet@trondheim.frikirke.no og merkes «Søknad». Alle søknader vil behandles fortrolig.

Søknadsfrist: 1.mars 2020.
Tiltredelse. 1.august 2020, eller etter avtale.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

Den Evangelisk Lutherske Frikirke har cirka 22 000 medlemmer fordelt på 83 menigheter. Namsos Frikirke er en aktiv og voksende menighet med en tydelig VISION; SAMMEN MED JESUS – UT til mennesker. Menigheten har pastor i full stilling, samt mange dyktige frivillige medarbeidere. Namsos Frikirke har ønske om å videreføre og styrke vårt gode barne- og ungdomsarbeid.

fri kirken

Namsos Frikirke søker menighetsarbeider med fokus på barn og ungdom i 50 % stilling

Vi trenger deg som kjenner glede over å være sammen med barn og ungdom. Du vil planlegge og lede barne- og ungdomsarbeidet i menigheten i samarbeid med eldsteråd, pastor og FriBU-råd. Kvelds- og helgearbeid må regnes med. Personlige egenskaper/kvalifikasjoner vi ser etter: Sans for god organisering og gjennomføring, evne til å formidle, gjerne kreativ og initiativrik. Du er kontaktskapende, og har gode evner til samarbeid og relasjonsbygging. Du er også komfortabel med å jobbe selvstendig. Alle ansatte i vår kirke er forpliktet på Guds ord og vår kirkes bekjennelse.

Lønns- og arbeidsvilkår følger gjeldende bestemmelser i Frikirkens regulativ. Det er mulighet å kombinere stillingen med annet arbeid eller studier ved Universitetet Nord (Sykepleie/Vernepleie/Farmasi). Ved spørsmål kontakt pastor Bjørn Roger Stien namsos@frikirken.no / 906 94 109.

Søknadsfrist: 10.juli 2020.
Tiltredelse 1. september, eller etter avtale.

Den Evangelisk Lutherske Frikirke

STEIN-VEGARD ANTONSEN

Synlig tro

«Hode, skulder, kne og tå,» heter det i en velkjent tøy og bøy-sang, ofte strategisk avsungen mellom festmiddag og dessert. Sangen kom riktignok ikke med i salmeboka, men kunne hatt både misjon og mosjon også der. For det å være disippel er ikke bare å ha et sett «kristelige tanker» i hodet, men like mye noe som kommer til uttrykk i kroppen og livet. Kroppens tro synes når noen tar seg til gudstjeneste selv om hun er sliten og nedfor. Den legges merke til når hender folder hender i bønn til Gud for noen som strever. Troen famler i lomma etter en hundrelapp å gi til en fattig på gågata Markens, og gjenkjennes i hånden som synlig men usynlig tegner korset over panne og bryst til påminnelse om tilhørigheten i Kristus. Troen vinker fra hender løftet i lovprisning, og den stråler idet noen åpner døra for han som trenger fellesskap. Og den viser mot og muskler når noen bære en lam opp på et tak og bryte opp et stort nok hull, for så å låre vennen ned til Jesus: «Da Jesus så deres tro, sa han til den lamme: «Sønn, syndene dine er tilgitt.»» (Mark.2)

Tro kan være temmelig synlig, ofte modig, og alltid sett - av Jesus.

ET MUNTERT ØYEBLIKK

Mangt et godt og muntert øyeblikk inntreffer melloav disse med leserne våre.

Morten Dahle Stærk har levert følgende bidrag

Krøll på tunga

For en del år siden skulle jeg tale over den ærverdige Salme 24 med overskriften «Gjør døren høy!» I salmen beskrives Gud som en konge i all sin prakt. Under forberedelsene opplevde jeg virkelig at jeg selv ble grepet av budskapet, og jeg så så levende for meg de ærverdige konger i Det gamle testamente. Hvilken milevid forskjell var det ikke mellom kongen i all sin prakt og ære - og den usle kongens tjener som måtte våge seg inn i kongens nærhet. Jeg håpet selvsagt at dette ville treffe forsamlingen like sterkt som det hadde truffet meg selv dagen i forveien. Med stor innlevelse mante jeg frem bildet av den ærerike konge, og hvordan vi ikke engang ville tenke på å møte kongens blikk. Men så snublet jeg helt på oppløpssiden da jeg kom til å si «hvis det var deg eller meg som sto der, ville vi ikke engang tenkt på å løfte blikket ... for å se kongen ... inn i ørene (!)

Morten Dahle Stærk utfordrer Børge Greaker

B-post

Returadresse:
Budbæreren
Pilestredet 69
0350 Oslo

FAKTA:

Navn: Knut Magne Dalsbø **Alder:** 38

Sivilstatus: Gift **Menighetstilhørighet:** Herøy Frikyrkje

Virke: Hovedpastor

Ny pastor i Herøy

Knut Magne Dalsbø kommer fra Den norske kirke og er ny pastor i Herøy Frikyrkje. Der gleder han seg over å få jobbe med mennesker og være med og bygge Guds kirke på jord.

- *Hva gleder du deg mest over i arbeidet?*

- Jeg gleder meg over å få lov til å jobbe med mennesker. Å kunne få forkynne og undervise om håpet vi har fått gjennom Guds ord. Å få være med og bygge Guds kirke her på jord.

- *Har du et favorittbibelord? Hva betyr det for deg?*

- Fil 4,13: «Alt makter jeg i han som gjør meg sterk.» For meg er det en påminnelse om at det er Gud som gir oss styrke og gjennomslagskraft. Når vi søker å gå sammen med Jesus og er villige til å innrømme at vi trenger styrke og visdom fra han, da er det at vi får kjenne på at vi kan gå på med godt mot og kjenne på at vi har krefter nok til de utfordringene som måtte komme vår vei.

- *Hva tenker du om Frikirkens motto «Sammen om oppdraget»?*

- Det er et flott motto. Det er med på å skape en kultur der vi alle blir minnet om at vi er en del av et større fellesskap. Sammen har vi fått et oppdrag som vi skal få lov å være med på. Så fyller vi alle ulike roller i et større puslespill. Det kan også minne oss på at Jesus som gav oss oppdraget er med. Vi skal jobbe sammen med han, det er han som har oversikten og ledelsen, så får vi være med og bidra med våre evner og anlegg der vi trengs.

- *Er det noe spesielt som opptar deg for tiden?*

- At vi må komme dit at vi kan kjenne på at vi har et hjerteforhold til Jesus. At vi

HJERTEFORHOLD Jeg ønsker at vi kan kjenne på at vi har et hjerteforhold til Jesus, sier Knut Magne Dalsbø. (Foto: Privat).

kan si at vi kjenner Jesus.

- *Har du noen forbilder eller noen som særlig har vært til inspirasjon for deg som kristen?*

- Mine foreldre har vært mine forbilder ved at de aktivt levde ut troa si. Både ved at de var villige til å stå i tjeneste og på måten de delte troa si med oss barna.

- *Hva liker du å gjøre på fritiden?*

- Jeg finner glede og avkobling i å snekre og sysle med ulike praktiske oppgaver. Å komme seg ut på en fjelltur gjør også godt.